

Forfatter: Udrag fra Den Fremmede

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 197.

Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296365742176.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

Guillielmo var denne unge Mands Daabs-Navn. Han havde fra sin Barndom haft en paafaldende Lyst til at høre Eventyr og senere til poetisk Læsning ved Siden af en brændende Begjerlighed efter Alt hvad der i den strengere Videnskabelighed stod i nærmest Forbindelse med Aandens hemmelighedsfulde Verden. Saavel Naturvidenskaberne som Theologien og Filosofien syntes han kun at ville studere, for at tilfredsstille denne sin Higen efter Klarhed i sit eget og Menneskeslægtens Forhold til Væsners Ophav og deres evige Fremtid. Han havde ogsaa tidlig udviklet et stort Talent til Musikken, hvori han havde drevet det til et sjældent Mesterskab, som Fiolinist. I sin Faders Hus havde han allerede som Barn ladet sig høre ved store Fester og vakt Beundring ved sit Fiolinspil, men altid skjult bag et Forhæng, og uden nogensinde at ville vise sig for nogen Fremmed. Det Portrait, man havde af ham, var malet uden hans Vidende af en skjult Kunstner. Med de foregaaende Vanskabninger i Familien havde det 198 som oftest været Tilfældet, at de havde anseet sig selv for yderst velskabte og indtagende; ved deres Forfængelighed i Forening med deres indskrænkede Aandsevner og gruelige Skikkelse havde de idelig udsat sig for Latter, uden at det krænkede dem i deres selvtilfredse Indbildskhed. *Guillielmo* havde derimod allerede som Barn haft den fuldeste Bevidsthed om Afskyeligheden i hans Skabning. Han havde aldrig kunnet see sit uhyre Hoved og sin puklede Dværgeskikkelse i Speilet uden et dybt og smerteligt Suk. Den uvilkaarlige Latter, Synet af ham opvakte, skar ham dybt i Hjertet og havde i nogen Tid fremkaldt en Bitterhed i hans Sind, som han dog efterhaanden aldeles fik udryddet Han havde af Naturen det blødeste og kjærligste Sind, der kunde strømme over af Følelse, naar han troede sig ene og ubemærket, men han besværede Ingen dermed og vilde ikke udsætte sig for Latter ved at røbe det. Han var aldrig at bevæge til at træde ud af Huset og nyde frisk Luft, uden om Natten, naar det var bælgmørkt, eller Morgen og Aften i Paladsets strengt tillukkede Have, hvor han ikke kunde befrygte at blive seet af noget Menneske. Hele Dagen tilbragte han i sine tillaasede Gemakker, hvor han sysselsatte sig med Musik, Læsning og videnskabelige Arbejder, og ingen andre Mennesker saae, end sin ældste Lærer og den gamle Tjener, der fra hans Barndom havde været bestemt til hans Opvartning; alle Andre, ogsaa Lærerne, var han usynlig for bag et Tæppe. Selv Familien havde han en afgjort Modbydelighed for at see eller lade sig see af Det var, som han vidste eller anede, at han var et ufrivilligt Offer for dens Glands og Herlighed, og der var ikke en Eneste blandt hans Slægtninge, som havde mindste Deeltagelse for hvad han aandelig levede i. Man havde imidlertid føiet ham i Alt, og han var opvoxet som et Slags Eremit i sin Faders Hus. I en Alder af 20 Aar var han efter sit Ønske sendt til Paris med den gamle Tjener og den noget underlige aldrende Hovmester, der fra hans Barndom saagodtsom havde været hans eneste Selskab.